

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 140/2016-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. marca 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpenej advokátskou kanceláriou Kubicová, Benkóczki, Baláž – advokáti, s. r. o., Záhradnícka 68, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Juraj Baláž, pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 4 Er 444/2011-272 zo 4. júla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. septembra 2014 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa

čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4 Er 444/2011-272 zo 4. júla 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že v exekučnom konaní začatom na základe návrhu obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „oprávnená“), ktorým sa proti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „povinný“), domáhala vymoženía pohľadávky v sume 100 000 € s príslušenstvom na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu – platobného rozkazu okresného súdu č. k. 13 RO/180/2010-26 z 5. augusta 2010, sťažovateľka ako exmanželka povinného podala podľa § 56 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) návrh na odklad exekúcie vykonávanej predajom viacerých nehnuteľností, a to až do právoplatného skončenia konania vedeného Okresným súdom Pezinok pod sp. zn. 10 C 76/2013, predmetom ktorého je rozhodovanie o určení neplatnosti právneho úkonu – „zmluvy o pôžičke, ktorá bola podkladom na vydanie exekučného titulu“.

Okresný súd napadnutým uznesením návrh sťažovateľky zamietol, čo odôvodnil tak, že *„samotné podanie návrhu na začatie základného konania nemá a nemôže mať za následok splnenie podmienok, za ktorých by exekučný súd rozhodol o povolení odkladu exekúcie. Z podania bývalej manželky povinného nemal súd preukázané, že v danom prípade sú splnené podmienky pre povolenie odkladu exekúcie v zmysle príslušných ustanovení Exekučného poriadku, a to že by bolo dôvodné očakávanie, že exekúcia bude zastavená.“*

Sťažovateľka v sťažnosti namieta, že napadnutým uznesením došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože *„nesplňa podmienky zákonného rozhodnutia..., je arbitrárne a nepreskúmateľné“*. V tejto súvislosti sťažovateľka okresnému

súdu vytýka, že jej návrh posudzoval ako návrh na odklad celej exekúcie, hoci ona ho koncipovala výlučne ako návrh na odklad exekúcie vykonávanej predajom nehnuteľností. Podľa názoru sťažovateľky sa toto zásadné pochybenie okresného súdu nesie celým jeho rozhodnutím, čoho následkom je, že nemôže byť rozhodnutím zákonným, keďže jeho odôvodnenie nekorešponduje s obsahom jej podania, a preto je aj nepreskúmateľné. Sťažovateľka nesúhlasí s názorom okresného súdu, že neskoršie súdne rozhodnutie nemôže byť dôvodom zastavenia exekúcie, pretože tomu bráni materiálna vykonateľnosť exekučného titulu, pričom poukazuje na to, že okresný súd vôbec „*neskúmal... majetkové pomery povinného ako priameho dlžníka a možnosti uspokojenia oprávneného len z výlučného majetku povinného, ktorý je veľmi dobre finančne situovaný*“.

Na základe uvedeného sťažovateľka v petite žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že uznesením okresného súdu č. k. 4 Er 444/2011-272 zo 4. júla 2014 bolo porušené jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a aby sťažovateľke priznal náhradu trov právneho zastúpenia v sume 340,89 €.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu č. k. 4 Er 444/2011-272 zo 4. júla 2014, ktorým zamietol návrh sťažovateľky na odklad exekúcie vedenej proti jej exmanželovi ako povinnému.

Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane uvádza, že k úlohám právneho štátu patrí aj vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzické osoby a právnické osoby. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní sa však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne

nestranne, nezávisle a s využitím všetkým zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takého postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejaviť nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Článok 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy,

ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj EŠLP vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra EŠLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Uvedené východiská bol povinný dodržiavať pri rozhodovaní o návrhu sťažovateľky aj okresný súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka považuje napadnuté uznesenie za nezákonné a nedostatočne odôvodnené, pretože okresný súd jej podanie posudzoval ako návrh na odklad celej exekúcie, a nie návrh na odklad exekúcie vykonávanej výlučne predajom nehnuteľností, ako ho koncipovala. Okresnému súdu vytýka, že nevzal do úvahy, že pred Okresným súdom Pezinok prebieha konanie, predmetom ktorého je rozhodovanie o určení neplatnosti právneho úkonu – *„zmluvy o pôžičke, ktorá bola podkladom na vydanie exekučného titulu“*, a že neskúmal ani *„majetkové pomery povinného ako priameho dlžníka a možnosti uspokojenia oprávneného len z výlučného majetku povinného, ktorý je veľmi dobre finančne situovaný“*.

Okresný súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia uviedol:

«Podľa § 56 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z... aj bez návrhu môže súd povoliť odklad exekúcie, ak možno očakávať, že exekúcia bude zastavená (§ 57).

Aj keď ustanovenie § 56 ods. 2 Exekučného poriadku bližšie nerozvádza slovné spojenie „ak možno očakávať“, vo všeobecnosti možno povedať, že pred povolením odkladu

podľa tohto ustanovenia súd zisťuje, či je daný základný predpoklad na odklad exekúcie v zmysle tohto ustanovenia, teda, či možno očakávať zastavenie exekúcie. Súd podľa celého stavu veci vždy zvažuje pomer rizika nepriaznivých následkov spôsobených prípadným neodložením exekúcie povinnému a rizika vážneho ohrozenia oprávneného, vyvolaného eventuálnym odkladom exekúcie. Súd zvažuje proporcionalitu medzi odkladom exekúcie a sledovaním legitímnych cieľov všeobecného záujmu, dôsledkami odkladu na postavenie oprávneného, ktorý je odkladom výrazne znevýhodnený proti povinnému. Musia teda existovať dostatočné a relevantné dôvody na povolenie odkladu exekúcie, a to vzhľadom na účel Exekučného poriadku, ktorým je predovšetkým ochrana oprávneného...

Súdna prax je jednotná v názore, že exekučný súd sa okrem iného zaoberá tým, či rozhodnutie (iný titul) uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie a či z hľadisk zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide o rozhodnutie (iný titul) vykonateľné tak po stránke formálnej (z pohľadu právneho predpisu upravujúceho konanie, v ktorom bolo vydané), ako aj z materiálnej (z aspektu obsahových náležitostí rozhodnutia – jednak určitosti, zrozumiteľnosti, a presnosti označenia subjektov práv a povinností, jednak vyjadrenia uloženej povinnosti, ktorá sa má nútene vykonať).

V rámci tohto skúmania nie je exekučný súd oprávnený posudzovať vecnú správnosť (skutkové a právne závery) rozhodnutia všeobecného súdu. Exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom; nemôže naprávať chyby a nedostatky exekučného titulu...

V danom prípade je exekúcia vedená na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu..., ktorým súd zaviazal povinného zaplatiť oprávnenému sumu 100 000 Eur a trovy konania v celkovej výške 7 506,40 Eur. Samotné podanie návrhu na začatie základného konania preto nemá a nemôže mať za následok splnenie podmienok, za ktorých by exekučný súd rozhodol o povolení odkladu exekúcie. Z podania bývalej manželky povinného nemal súd preukázané, že v danom prípade sú splnené podmienky pre povolenie odkladu exekúcie v zmysle príslušných ustanovení Exekučného poriadku, a to že by bolo dôvodné očakávanie, že exekúcia bude zastavená.

So zreteľom na uvedené skutočnosti súd návrh bývalej manželky povinného na odklad exekúcie zamietol.»

Vychádzajúc zo sťažnostných námietok sťažovateľky ústavný súd preskúmaním napadnutého uznesenia okresného súdu dospel k záveru, že ho nemožno považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu, resp. na spravodlivý súdny proces, a že z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu na spochybnenie právnych záverov okresného súdu vyjadrených v jeho rozhodnutí. Skutočnosť, že konanie pred všeobecným súdom neskončilo podľa predstáv sťažovateľky, sama osebe nie je právnym základom na namietnutie porušenia jej práva na súdnu ochranu sťažnosťou podanou ústavnému súdu, pretože, ako bolo uvedené, označené právo v sebe nezahŕňa záruku úspechu v konaní.

Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením okresného súdu a porušením základného práva sťažovateľky zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, predloženú sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

2. Z judikatúry ústavného súdu taktiež vyplýva, že podľa Exekučného poriadku majú v exekučnom konaní povinní viacerí právnych prostriedkov obrany a ochrany svojho postavenia, ktoré môžu využiť vtedy, ak v nútenom výkone súdnych a iných rozhodnutí sa vyskytnú absolútne alebo relatívne prekážky ďalšieho postupu exekučných orgánov (m. m. III. ÚS 234/2011, IV. ÚS 529/2011).

K takým právnym prostriedkom patria nielen námietky podľa § 50 Exekučného poriadku, ale aj návrh na odklad exekúcie podľa § 56 Exekučného poriadku a návrh na zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku. Účel týchto právnych prostriedkov obrany povinných v exekučnom konaní je rovnaký a spravidla spočíva v tom, že v neprípustnej exekúcii sa nesmie pokračovať a musí sa zastaviť a prípadne pred rozhodnutím o zastavení sa musí exekúcia, resp. jej vykonávanie odložiť.

V súvislosti s tým ústavný súd vo svojej doterajšej rozhodovacej činnosti (napr. II. ÚS 134/05, IV. ÚS 193/2010, III. ÚS 432/2015) už vyslovil názor, že pokiaľ ide o námietky proti exekúcii, nejde o najúčinnější prostriedok ochrany práv povinného, pretože

nevyhovenie námietkam nemožno napádať riadnym opravným prostriedkom. Účinnejším prostriedkom obrany povinného je návrh na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku (z dôvodu, že možno očakávať zastavenie exekúcie), ktorý možno podať kedykoľvek po doručení upovedomenia o začatí exekúcie, ak je spojený s návrhom na zastavenie exekúcie. Rovnako je prípustné aj samostatne podať návrh na zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku bez ohľadu na to, či boli podané námietky podľa § 50 Exekučného poriadku, prípadne sa takým námietkam nevyhovelo. Vyššia účinnosť návrhu na zastavenie exekúcie vo vzťahu k ochrane povinného vyplýva z toho, že proti rozhodnutiu o tomto návrhu je prípustné v prevažnej väčšine prípadov odvolanie, o ktorom sa rozhoduje v riadnom inštančnom postupe na súde vyššieho stupňa. Odvolanie je pritom podľa § 58 ods. 5 Exekučného poriadku vždy prípustné v prípadoch ustanovených v § 57 ods. 1 písm. a), b), f) až h), k) až m).

Vychádzajúc z uvedeného podľa názoru ústavného súdu má sťažovateľka ako účastníčka predmetného exekučného konania stále možnosť nápravy prípadného zásahu do jej označených práv, pretože z Exekučného poriadku vyplýva existencia ďalšieho právneho prostriedku, ktorým možno dosiahnuť zastavenie neprípustne vedenej exekúcie, a to návrhu na zastavenie exekúcie. Na základe kvalifikovaného návrhu sťažovateľky podopretého relevantnými dôkazmi tak môže okresný súd pozitívne rozhodnúť o návrhu sťažovateľky na zastavenie exekúcie pre niektorý z dôvodov taxatívne vymedzených v § 57 ods. 1 Exekučného poriadku.

Iba za predpokladu, že sťažovatelia vyčerpajú všetky im dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo základnej slobody a pri ich uplatnení nie sú úspešní, môžu sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody sťažnosťou podanou ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 193/2010, I. ÚS 178/2011, IV. ÚS 453/2011). K tomu treba dodať, že sťažovatelia nemajú podľa ústavy, zákona o ústavnom súde a stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využijú, ale sú povinní postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľmi ovplyvniť a jeho vnútorná

logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí (čl. 142 ods. 1 ústavy a § 1 a § 7 Občianskeho súdneho poriadku).

Z uvedených dôvodov ústavný súd predloženú sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj pre neprípustnosť.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky v nej uplatnených.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. marca 2016